

DEVOJKA ANĐEO

*Nisam želela nikakav cvet, želela sam samo
Da okrenem dlanove na gore i budem sasvim prazna.*

Silvija Plat, *Tulipani*

Svakog jutra svetlost je ista. Bez obzira koje je godišnje doba, pada li kiša ili je sunčano, ili gusta magla prekriva ulice i zagušuje saobraćaj istočno od moga mesta, na putu kojim idem ka gradu.

Već dok koračam kroz hodnik i gledam sjajni pod sa crnim i belim pločicama, pripremam se za tu svetlost. Brišem sve nijanse, žmirim kroz polusklopljene kapke, pokušavam da sve zaboravim, da odagnam sve što rastrojava moj vid i prodire u to savršeno mesto, tu krajnju svetlost.

Kada stignem do vrata, na trenutak zastanem i guram napred kvaku. Proturam ruku i pritišćem glavni prekidač na desnoj strani. Odjednom se pale sva svetla. Jaka i jasna. Halogene lampe zaslepljujuće beline. Od bele boje blistaju operativni stolovi, uređaji, goli zidovi, pribor položen u metalne posude. Podne pločice.

Nema nijednog prozora. Svetlost ne treba da se menja. Ovde unutra nema promena temperature. Održava je kompjutersko postrojenje.

Ovo mesto uvek je isto. Svaki predmet nalazi se tamo gde treba da bude. Sređen, nezavisan svet. Moj svet. Želeo sam ga i izborio se za sredstva potrebna da ga stvorim. Osmislio sam ga i sagradio.

Nijedno mesto ne pruža mi takav osećaj savršenstva i vanvremenskog mira. Istina je ovde, unutra, a ne negde drugo. Uveče izlazim odavde i vraćam se kući. Pono-vo tonem u mrak i besmisao običnog života. Neusaglašen, beznadežni haos. Haos u kome ne vlada nikakav princip i u kome sam sasvim nemoćan. Sve što razumem i znam da radim ima smisla samo ovde, u bolnici.

Kada sam bio dečak, zamišljao sam ovakvu svetlost. Zamišljao sam kako sedim za velikim, pognut nad knjigom iz anatomije, a bela i čista svetlost oko mene ne trpi ni najmanju promenu tokom dana. Nauka je predstavljala zaseban svet, svet u kome nije bilo svakodnevnih nevolja, životnih sitnica. Postojale su samo apstrakcije, kojima iznenadna otkrića i revolucije u jednom trenu daju oblik i rasvetljavaju ih.

Godinama me pratila ista slika. Vidim sebe s leđa kako čitam knjigu. Ali nikome o tome nisam govorio. To je bio moj lek protiv nevolja i tuge u izvesnim periodima života, nešto kao tajni vrt koji me je čekao negde u uglu svesti, spreman da sve izbriše i vrati me meni samom i mom pravom životu. Brza droga, lek sa brzim dejstvom.

Uvek sam smatrao sebe poštenim čovekom, katkad strogim ali velikodušnim. Nikada nisam izbegavao da uradim ono što je potrebno. Pomislio bih to svaki put dok sam stavljao filter na aparat za kafu u kuhinji. Na stolu su bile novine od prethodnog dana umrljane sosom i uključen mobilni telefon.

Trgao sam se kada je telefon počeo da vibrira i prosuo sam malo kafe po polici i podu. Uzeo sam slušalicu i javio se pročistivši glas.

Kroz prozor je ulazio hladan, treperav vetar. Samo što ne padne kiša, pomislio sam dok sam govorio *halo*. Bio je to jedan od onih dana s početka jeseni kada poželiš da ostaneš u kući, gledaš lišće na vetru i osluškuješ kako sipi kiša, u pidžami, pretvarajući se da si malo bolestan.

Onda sam pomislio da je bolje izaći i suočiti se sa ovim danom, nimalo različitim od drugih. Bolje je nego biti ovde i rizikovati da me svakog trena obuzme san. Ponekad, kada zaspim, muče me košmari, naročito ako zaspim po danu.

Uveče, da bih zaspao, često uzimam sredstvo za spavanje. Opružim se, sklopim oči i pokušavam da zamislim nešto opuštajuće, na primer polje kukuruza koje se u sumrak njiše na povetarcu, sa senkama koje se povećavaju i izdužuju, dok kilometrima unaokolo nema ni najmanjeg šuma. Ali odjednom iz polja i senki izranjaju čudna bića, mutanti, i postaju sve veća. Razobličena tela, istrošena lica sa ugaslim očima. Pokušavam da odagnam te slike. Da ih potisnem iza praga mračnog sveta odakle dolaze. Ponekad u tome uspevam. Ponekad. Obično, čim pređu prag tame, osećam da bih se našao među njima ako bih samo ispružio nogu nekoliko centimetara. Retko, veoma retko, puštam da me nit koja me spaja sa njima odvuče na drugu stranu – laganog, bestežinskog i praznog. Znam da je to moje područje, svet u kome imam neku ulogu. Jedini svet. Kada mi se to dogodi, ustajem jer znam da neću više moći da zaspim. Samo me *Tavor* od 1,5 miligrama dovodi u stanje obamrlosti nalik na san. Od 2,5 miligrama mogao bih zaspiti, ali san više i ne želim.

Palim svetla, oblačim majicu i bokserice, gledam oko sebe. Sobe u kući prazne su i tihe, veštačka svetla stvaraju guste vijugave senke. Njihovi obrisi isti su kao kod bića iz tame. Pušim cigaretu, pijem hladnu *Neskafu* i oblačim se. Jedino mesto kuda mogu da odem je bolnica.

Vozim oprezno, čvrsto stežući rukama hladnjikavi volan. Okružuje me tamna, baršunasta noć. Ulična svetla prate me kao tužne oči. Pritišćem gas i točkovi klize po mekom asfaltu. U autu se čuje pesma sirena iz *Debisijevoj Trostrukog nokturna*. Njihovi glasovi izranjaju iz tame.

Jednoga dana došao je da me vidi.

Prošlo je mnogo vremena. Godine. Ko zna koliko, deset ili dvadeset. Sigurno je pratio moje napredovanje u karijeri po novinama i medicinskim časopisima. Znao je sve o meni, mojim istraživanjima i zvanjima, istorijatu ove bolnice.

Dugo sam ga posmatrao pre nego što sam ga prepoznao. Ničega se nisam sećao, niti sam uspevao da povežem njegovo lice sa nekim trenutkom u životu. Tonulo je u gustu tečnost u kojoj su se gubile crte lica poznanika koji su završili ko zna gde. Prvo sam ga posmatrao celog. Zatim usta i oči. Prepoznao sam ga po jagodicama,

čvrstim ali sa blagim osmehom, kao da će svaki čas prsnuti. I svega sam se setio: prva godina fakulteta, Bolonja, stočić u baru, skoro uvek istom, i naša dva lica zajapurena od toplote lokala i alkohola. Govorimo o istraživanjima. Projektima.

On nikada nije diplomirao, ne sećam se više zašto.

Pitao sam da li želi kafu, čaj, konjak ili čašu vode. Nije hteo ništa. Gledao je upano iza mojih leđa: sitni kompjuterski crteži koji pokazuju postepeno propadanje kancerozne jetre.

Lupkao je prstima po mom radnom stolu boje leda. Nokti su mu bili izgrizeni do krvi, a manžetne na košulji iskrzane.

To me je dirnulo. U toj zapuštenosti prepoznao sam tragove nesrećnog, nimalo jednostavnog života. Nikada mi nije stavio do znanja šta zaista želi. Na početku je mislio da zna. A kasnije više nije znao. Možda je odjednom shvatio da nije na visini sopstvenih želja i da nema potrebni dar, da nije za to. Nije lako postati lekar. To je dug i težak put, pa čovek ponekad poželi da zaboravi sve što je naučio. Jer nikada se ne zna dovoljno.

On govori i govori. Razmišljam. Njegove reči klize po meni, ali se ne zaustavljaju, samo ostavljaju meki trag koji ne mogu da protumačim. Ustaje iz kožne fotelje na okretanje, koja nastavlja da se vrti još nekoliko sekundi. Nazirem pravu liniju njegovih leđa. Znam da kroz veliki prozor posmatra drvored u parku i belu popločanu stazu koja vodi do izlaza.

Postoji kratko zakašnjenje između reči koje izgovara i mene koji ih slušam. Taj trenutak potreban mi je da primim te reči i uskladim njegov glas sa mojim razumevanjem.

– Moraš mi pomoći.

Ćutim. Čekam da se taj zahtev razjasni, da dobije oblik i da ne bude samo nejasni vapaj.

– Moraš mi pomoći, ne znam kome drugom da se obratim.

Čekam. On se okreće. Njegovo lice kao da je smežurano u sebe, nije ni nalik licu koje sam upravo izvukao iz zaborava.

Gledam ga. Držim ruke otvorenih dlanova spuštene niz bokove, stav koji bi trebalo da znači: evo me, tu sam.

Ko zna da li to vidi. Čini mi se da je njegov pogled usmeren na nešto strašno što ja mogu da vidim.

– Stani malo, važi? Molim te, smiri se, sedi.

Pomeram stolicu jednom rukom i približavam mu je. Brzim pokretom glave dajem mu znak da sedne. Možda to i nije ponuda, već naređenje. Nestaje sva moja nesigurnost, moje talasasto i lagano lutanje kroz sećanja i nove misli. Njegovo traženje pomoći prodrlo je do moje svesti kao duga čelična igla. Tamo sam. Leden i odlučan. Ponovo sam postao lekar, i samo to. Znatiželjan, iako je moja znatiželja hladna i bezlična. Možda i iskvarena.

Pružam ruke prema kožnoj fascikli koju je stavio na sto kada je ušao, a koju nisam ni primetio.

Vidim kako njegove ruke grozničavo traže nešto među svežnjem papira, tvrdim fasciklama, isečcima iz novina koji klize i padaju na pod. Saginjem se da mu pomognem da ih sakupi, ali on je brži.

– Ne, pusti, ja ću...

Ponovo sedam sa druge strane stola.

Čekam.

Držim sklopljene ruke pod bradom, zatvaram oči. Ne mislim ni na šta. Čekam.

Evo.

Njegov glas stopljen je sa suvim zvukom koji pravi plastična fascikla koju baca na pisači sto, između mene i sebe. Otvaram oči. Njegova desna ruka je na površini fascikle, kao da sprečava da se pomeri i kao da će fascikla, ako podigne samo jedan prst ili članak, odleteti ili eksplodirati.

Pogledali smo se u oči. Njegove oči bile su crvene i uske, iz njih su izbijali odsjaji straha.

Pružio sam prste prema njegovoj ruci, mirnoj i teškoj kao kameni blok. Lupnuo sam kažiprstom po nadlanci.

– Podigni ruku, pokaži mi.

Kao prestrašeno dete, povukao je ruku, ali nije znao gde da je spusti. U njegovom pokretu primetio sam bolno oklevanje.

Primakao sam sebi fasciklu i otvorio je.

Dve fotografije sličnog sadržaja. Dva krupna plana u crno-beloj boji.

Na fotografijama je bila veoma mlada devojka. Imala je čudno, suvo i upalo lice, ali sa vijugavim crtama. Mesnata i bleđa usta. Tamna, glatka kosa začesljana unazad. Oči su joj imale nejasan izraz, lak a prodoran. Činilo se kao da gledaju u neki nevidljiv svet, da bez napora premošćuju stvarne granice stvarŸ: fotografov objektiv, sam fotograf, studio, dan kada je bila pod jakim veštačkim svetlima.

Podigao sam pogled, ali sam video da je i njegov pogled oboren na fotografije. Pomislio sam kako gledane naopačke sigurno ostavljaju čudan utisak. Okrenuo sam stranu.

Devojka je bila ista, ali je na fotografijama bila cela. Telo je imalo isti, neopipljiv izgled, kao i lice, mišići su bili dugi i izduženi. Rebra su štrčala u pravilnim lukovima, jedno za drugim, i pod sjajnom tkaninom olimpijskog kostima koji je prijanjao uz telo izgledalo je kao da se nazire belina kostiju.

Na narednoj stranici, opet ona. Ali već sam znao da je to ona, inače je ne bih prepoznao. Sada je njeno tanko telo bilo golo. Ličilo je na peteljku dugog i lelujavog cveta. Koža je bila svetla, neprirodno jarke bele boje. Po celom telu bila je premazana belilom, kao druga koža. Čvrsti, uski kostim pod kojim su se ocrtavala i najmanja ispupčenja i udubljenja na telu.

Oko očiju širio se krug crnog pudera, od kojeg su izgledale još više upale, a lice sasvim drugačije nego na prvim fotografijama. U tim očima nije bilo izražaja. Dve tamne, otrovne lokve. Rukama naslonjenim na glavu pokrivala je uši, a otvorena usta bila su svetlocrvena rupa oivičena malim i okrnjenim belim zubima.

Podigao sam pogled. Stajao je ukočen, između mene i stolice, nagnut unapred i brade okrenute ka meni.

– Ko je ovo?

– Molim te, nastavi. Pogledaj do kraja, pa ću ti objasniti.

Klimnuo sam glavom, ne skidajući pogled sa njegovih sjajnih beznadežnih očiju.

Okrenuo sam novu stranu.

Ovoga puta jedva sam se uzdržao da uzviknem od iznenađenja.

Devojka je bila sva sklupčana, ruke i noge pribijene uz telo. Naduvana lopta od bele kože. Glava sakrivena među ramenima. Videla su se samo njena leđa. Tanka, uska i duga. U visini lopatica, otvarala su se dva krila nalik na slepog miša. Izgledalo je kao da su od kože, a držali su ih štapovi, iskrivljeni od pritiska. Ispod su se videle crvene i sjajne rane, kao da je koža zaista zarezana i podignuta i da se pod njom vidi živo meso, crvene i jake linije mišića i nerava.

– Kaži mi, ko je to?

– Molim te, samo nastavi.

Njegov glas zvučao je kao žuborenje vode, kao mlaz vode koji curi iz slavine.

Prelistao sam preostalih nekoliko stranica brzo, bez reči. Gledao sam pažljivo. To lice i telo isprva su mi se činili lepim i krhkim, a sada su se pretvorili u nešto sasvim drugo. Iz nekog razloga, dobijali su obrise u kojima nije više bilo ničega ljudskog. Telo razobličeno kao u najgorim snovima. Košmari tela.

Još mi nije bilo jasno da li je ono što vidim varka. Moje ruke počele su da drhte i nisam više bio sabran kao na početku. On nije progovarao, i dalje me je gledao onim svojim ukočenim pogledom, od kojeg sam postajao još zbunjeniji.

Naglo sam sklopio album i naslonio ruke na njega. Lupkao sam prstima nekoliko trenutaka, a zatim sam prestao i ponovo naterao sebe da dobijem onaj neprobojni izraz koji bolesniku uliva sigurnost.

– Ko je ona?

– Jesi li video isečke iz novina na kraju albuma?

Opet sam otvorio album. Na poslednjoj strani bilo je mnogo isečaka savijenih u kvadratiće, na raznim jezicima.

Devojka andeo, tako su je nazivali. Devojka andeo sa krilima od kože.

Pogledao sam svoje ruke. Velike su i jake, ni najmanje nalik uobičajenoj predstavi o rukama hirurga. Za njih se obično vezuju isti pridevi kao i za ruke pijaniste: dugačke, nervozne, mirne, sa tankim elegantim prstima, elastične, savitljive. Ali moje ruke uopšte nisu takve. Čvrste su i snažne, prave seljačke ruke. Ili kao kod vajara, ruke sposobne da savijaju materijal a da se ne povrede, da uvek pritišću istom jačinom i da održavaju ravnotežu između snage i lakoće.

Moje ruke, u svakom svom naboru, još uvek pamte razmrskano lice, deo tela uništen od mina i projektila, kožu rasparanu i nagrizenu od kiselina i od bolesti raznih vrsta. Pod prstima još uvek mogu da osetim kožna vlakna, temperaturu krvi koja lije iz rasečene arterije. Neopisiva mekoća kože novorođenčeta koje je upravo prestalo da diše. Moje ruke. Tim velikim, snažnim rukama sam zašivao, sastavljao i menjao,

pretvarao strahotu u pristojno stanje, u podnošljivu ružnoću.

Moje ruke sećaju se svega. Oči ne, one uvek zaborave. Brišu svaku sliku, prekrivaju je gustom crnom patinom. Isto tako, moje uši zaboravile su svaki jecaj, plač, krik.

Skuvao sam mu kafu i ne pitavši da li želi. Stavio sam ispred njega šoljicu i šećer. Istovremeno sam bez prekida razmišljao, a pod prstima su mi navirala sećanja. Svaki pokret pokrenuo bi pamćenje. Sve se vraćalo. Davno zaboravljene stvari, lica i mesta. Operativne sale improvizovane usred opustošenih zemalja, fijukanje projektila i krici ljudi koji su pokušavali da beže. Besane noći na improvizovanom ležaju, ili u sobi ledenoj i skućenoj kao manastirska ćelija.

– Ko je ona? To jest, šta ti je ona?

Po drhtanju brade i obraza video se napor, a reči su mu buknule na jeziku, ali nije uspeo da ih izbací. Ostale su zatvorene u ustima, kao mrtvi insekti. Zatvorio je oči pokušavajući da sakupi minimum mirnoće koja mu je bila potrebna da mi se obrati. U jednom trenu reče:

– To je Anđela, moja sestra.

Sećanje skoro lišeno težine poskakivalo mi je u jednom trenutku u glavi. Te duboke tamne oči sigurno sam već negde video. Možda za stolom u nekom restoranu, ili na nekoj fakultetskoj žurci. Očigledno nisu na mene ostavile utisak, ali nešto je ostalo, kao i uvek: pokreti, krišom viđene stvari, reči izgovorene u žurbi i odmah zaboravljene, iščezle kao para koja se suši.

– Sećaš li se nje?

Njegov glas bio je slab i napukao.

Šta sam mogao da mu kažem? Da, sećam je se kao što se može sećati leptira koji je jednog popodneva proleteo kroz baštu u kojoj sediš i čitaš.

– Ne, ne sećam se.

– Doduše, možda je nikada i nisi video. Tada je bila devojčica.

– Šta da učinim?

Znao sam šta traži od mene, ali želeo sam da čujem kako to govori, i radi njega samog. Želeo sam da izgovori sve potrebne reči i prestane da pred mene iznosi stvari koje treba da odgonetam i ispravno tumačim.

– Hoću da bude kao pre. Hoću da joj pomogneš da bude kao pre.

Njegov glas još uvek je klizio gore–dole kroz vazduh, skrivajući se u uglovima sobe, kao da se plaši da će biti uhvaćen i nateran da se jasno čuje.

– A ona? Da li i ona isto želi?

Znao sam da je ovo pitanje suviše grubo, neposredno i neočekivano. Možda je trebalo da sačekam i pustim da dođe do daha, da se opusti i uspori udare srca koji su se ubrzali u poslednjim minutima. Ali meni se žurilo, ni sada ne znam zašto. Bio je to osećaj brzine koju nisam mogao da smanjim, kao da trčim niz pokretne stepenice – ako usporim, pašću i slomiti se.

Nije mi odgovorio. Ustao je sa stolice i video sam kako se uspravlja sa naporom. Kao da umesto kičme ima izduvano gumeno crevo.

Prišao je prozoru i naslonio čelo na staklo. Od njegovog daha ostajao je nagrizeni krug pare.

– Ne znam šta ona želi. Mislim da više ništa i ne želi. Samo leži i gleda u tamu. Opuštena je na boku, drži otvorene oči pod ugašenim svetlom. Ne može više sa ovakvim telom, već je uradila sve što je mogla.

Naslonio sam mu ruke na ramena i snažno ih stegao. Mišići su bili čvrsti i napeti. U sebi, i dalje sam trčao po pokretnoj podlozi i nisam mogao da se zaustavim.

U operativnu salu uneli su je budnu. Na belom krevetu, njeno nago telo bilo je gomila oblina i ivica, starih ožiljaka i novih, tek zaraslih rana.

To lice skoro je nemoguće opisati. Da bih ga opisao, ograničiću se samo na objektivnu, hladnu pomisao. Šta je uradila s tim licem, koje je neko sigurno nežno milovao i gledao bez drhtanja?

Pored očiju imala je zašivenu posekotinu koja joj je ostavljala praznom jedan deo očne jabučice. Zatim se posekotina nastavljala u dva čista, vodoravna ožiljka, koji su od spoljašnjeg ugla oka dopirali do korena kose.

Nos je imao dva rasečena krila, podignuta i savijena ka gore.

I uglovi usta bili su isečeni i videle su se desni sa belim zubima isturpijanim skoro do same kosti.

Ali njeno remek–delo bila je kičma. Ili pre, to je nekada bilo njeno remek–delo. Dva krila anđela sada su bila samo dve gomilice mlitave kože zakrpljene kao stara tkanina. Koža je bila sjajna, raznobojna i toliko tanka da su se videla mišićna vlakna i splet žila.

Posmatrao sam je stojeći podalje. Ležala je na boku i da bih je celu video, morao sam obići oko nje kao da je statua. Bila je u istom položaju kao „Hermafrodit“ u Luvru.

Njene oči, osim onoga što je uradila sa kopcima, bile su žive. Tamne i sjajne oči kao kod ribe. Gledale su me, ne menjajući izraz, i nisu dobijale ni gubile sjaj. Brzo su pratile moje pokrete.

Držao sam ruke u džepovima mantila. Drhtale su. Drhtala su mi i usta, ali sam se trudio da stisnem zube i da ukrutim obraze.

Gledala me je. Njen pogled bio je isti kao kod životinja u zoološkom vrtu i u izložima prodavnica. Znatiželjan, a istovremeno dalek, izgubljen u svetu bez zvukova i udara. Skučen svet, lišen osećanja.

Prišao sam joj i pomilovao je po obrazu i ona se nije povukla, pustila je da moje jagodice prelaze preko njenih ožiljaka.

Jaka svetlost lampe padala je na njenu oljuštenu kožu koja se presijavala. Ličila je na ogromnu ribu uvaljanu u brašno pre stavljanja u vrelo ulje.

Taj pogled već sam video mnogo puta. Mnogo puta mimoišao me je, ali mi nije prodro do svesti. U autobusu, na ulici, u supermarketu. Video sam je na bilbordima i na sjajnim stranicama modnih časopisa.

Ali njen pogled bio je ogoljeniji. I gledala je samo mene.

Njeno telo bilo je još krhkije nego što mi se činilo sa fotografija. Bilo je glatko i

belo, sve u žilama i mišićnim vlaknima, i nije uopšte imalo sala, čak ni ono što od žene čini ženu. Na košćatoj površini grudi jedva su se nazirala dva meka ispupčenja. Dok sam obilazio oko nje, uzbuđenje mi je stvaralo drhtavicu i mislio sam na razne stvari. Pitao sam se šta je htela da postigne, šta je želela da pokaže drugima. Mislio sam na sve poput nje. I moji prsti počeli su da se prisećaju. Jagodice su podrhtavale i osećao sam kako iz njih na mahove izlaze zaboravljene priče i lica. Ponovo sam pod prstima osetio lica otečena i pocrvenela od nesreća i bolesti, poslednji otkucaj srca koje je povratio iz smrskanih grudi izraelski vojnik. Iznad, noćna tama prekrivena crvenim plamenovima eksplozija.

Rekao sam svima da izađu iz sobe, bolničarima i pomagačima. Ostali smo sami. Svetlo mi se činilo jasnijim nego ikada. Bio je to svet svetlosti, zatvoren u četiri gola zida, svet misli koje su udarale u mojoj glavi u ritmu srca. Terale su unutra i napolje krv i slike, sećanje i žurba. Žurba.

Prineo sam njenim ustima masku za anesteziju, proverio nivoe i pulsiranje srca.

Njene riblje oči gledaju pravo u moje. Bez reči. Ravnodušne. Zatim su se sklopile, a spuštene kapci pravili su još jedan pogled iznad onog pravog. Pogled miran i bez žara kao kod antičke statue. Obuhvatio sam njeno lice dlanovima, kao kad pozdravljamo dragu osobu. Ali je osećaj da moram da požurim postajao sve veći.

Žurba.

Brzina mojih pokreta dolazila je sa nekog nepoznatog mesta. Tajna veština, neobjašnjiva rečima. Pre svega instinkt. Veština, kada postane deo tebe.

Svetlo je bilo čisto i belo. Moje ruke brze i mirne.

U mojoj glavi odjekivali su uzvici, bolni krici i eksplozije. Čisti zaseci, zvučni rezovi. I sve je dobilo pravi oblik. Prvi put.

Probudila se. Sada su joj oči bile umorne. Podočnjaci su bili crni i veliki. Usta suva.

Dugo me je gledala pre no što je uspela da me fokusira. To se svima dešava. Čekao sam. Sedeo sam kraj nje i posmatrao kako se njene riblje oči zagrevaju i oživljavaju.

Zatim sam čekao da obori pogled ka sebi.

Izgovorila je samo jednu reč, i to ne onu koju sam očekivao. Ili možda nisam ništa ni očekivao, svaka reč bi me iznenadila.

Konačno.

Oborila je glavu unazad i na njenom licu ponovo su bile oči kao na statui. Njeno ispražnjeno telo bez daha ličilo je na lutke na kojima se vežba prva pomoć.

Prstom uvučeni u gumenu hiruršku rukavicu dotakao sam njenu utrobu i prevrnutu crvenu kožu. Dodirnuo sam bela i sjajna rebra, povijena kao neki čudni čiviluk, malu i praznu gumastu matericu, ružičastu i nežnu kao očišćena sipa.

Pokrio sam je čaršavom i ugasio svetla.

Bila je duboka noć i žurba je nestala. I zvuci u mojoj glavi prestali su da me muče. Čule su se samo Debisijeve sirene čiji je glas poput morskog vetra.

(Sa italijanskog preveo Nikola Popović)

Simona Vinči (Simona Vinci) rođena je u Milanu 1970. Živi u Budriju kraj Bolonje. Za svoj prvi roman, *O deci se ništa ne zna* (Dei bambini non si sa niente, Einaudi, 1997) dobila je nagradu *Elza Morante*. Roman je bio književni događaj godine. Preveden je na engleski, francuski, nemački, španski, japanski i mnoge druge jezike. Njen novi roman *Kao pre majke* (Come prima delle madri, Einaudi, 2003) takođe je prihvaćen od čitalaca i kritike. Priča *Stvari* (Cose) iz zbirke *U svakom smislu ljubav* (In tutti i sensi come l'amore) uvrštena je u antologiju savremene italijanske pripovetke *Antitela* (Anticorpi).

